

Sygn. akt VU 79/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 2 września 2014 r. w Kaliszu

odwołania S. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 4 grudnia 2013 r. Nr (...)

w sprawie S. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 grudnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy S. C. przyznania prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż zdaniem organu rentowego wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji organu rentowego z dnia 4 grudnia 2013 roku złożył wnioskodawca, domagając się przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, gdyż do pracy w szczególnych warunkach należy zaliczyć, jego zdaniem, okres pracy w Przedsiębiorstwie (...) w S.. Organ rentowy, w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawca S. C. urodził się (...). W dniu 4 listopada 2013 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca udowodnił 28 lat, 8 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności niesporne).

Wnioskodawca S. C. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S. od dnia 1 września 1968 roku do dnia 31 sierpnia 1991 roku, przy czym od dnia 1 września 1968 roku do dnia 30 czerwca 1971 roku był uczniem (...) Szkoły (...), odbywając praktyczną naukę zawodu w zawodzie monterów urządzeń chłodniczych (dowód – świadectwo pracy wnioskodawcy, umowa o naukę zawodu, karta końcowa egzaminu praktycznego, opinia o wnioskodawcy z dnia 12 sierpnia 1991 roku – akta osobowe wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) w S.). Po odbyciu wstępnego stażu pracy pracodawca wnioskodawcy, Przedsiębiorstwo (...), od dnia 1 września 1971 roku powierzyło wnioskodawcy obowiązki monterów

urządzeń chłodniczych (dowód – pismo pracodawcy z dnia 23 września 1971 roku – akta osobowe wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) w S.). 23 lutego 1971 roku wnioskodawca zdobył tytuł wykwalifikowanego montera rurociągów i urządzeń chłodniczych, a 19 kwietnia 1977 roku – tytuł mistrza montera rurociągów i urządzeń chłodniczych (dowód – kserokopia świadectwa i dyplomu – k. 7 akt sądowych). W okresie od dnia 26 października 1972 roku do dnia 6 stycznia 1973 roku oraz od dnia 23 kwietnia 1974 roku do dnia 5 lutego 1976 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową (dowód – kwestionariusz osobowy wnioskodawcy – k. 17 akt kapitału początkowego).

Z dokumentów finansowo- osobowych, znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy, wynika, iż w okresie od 1971 roku do 1991 roku ówczesny pracodawca określił stanowisko pracy wnioskodawcy jako montera urządzeń chłodniczych (dowód – dokumenty finansowo-osobowe wnioskodawcy – akta osobowe wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) w S.).

Akta osobowe wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) w S. nie zawierają świadectwa pracy w szczególnych warunkach (dowód – akta osobowe wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) w S., pismo Zakładu (...) z dnia 23 marca 2009 roku – k. 7 akt sądowych). Syndyk Przedsiębiorstwa (...) w S., w dniu 6 grudnia 2007 roku, wystawił wnioskodawcy S. C. świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 1 września 1968 roku do dnia 31 sierpnia 1991 roku, podając w tym świadectwie, iż pracował on w tym okresie w chłodniach składowych i przyzakładowych, o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C, to jest wykonywał pracę, o której mowa w wykazie A, dział X, poz. 7, do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (dowód – świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach).

Wnioskodawca pracując jako monter urządzeń chłodniczych w pełnym wymiarze czasu pracy w latach 1971-1991, w Przedsiębiorstwie (...) w S., pracował przy remoncie urządzeń chłodniczych. Remontował on lodówki przemysłowe, lody chłodnicze w sklepach spożywczych, mięsnych, restauracjach, maszyny do lodów. Wnioskodawca pracował również przy remoncie chłodni składowych i przyzakładowych, wykonywał remonty agregatów chłodniczych na terenie warsztatów, naprawiał mniejsze lodówki i zamrażarki.

Komory chłodnicze, które naprawiał wnioskodawca, dzieliły się na takie, gdzie temperatura wynosiła do plus 5°C i na komory mroźne do minus 25°C. Naprawiając komory chłodnicze wnioskodawca połowę czasu przy ich remoncie spędzał wewnątrz komory, a pozostałą część pracy wykonywał na zewnątrz komory, gdzie temperatura była dodatnia. Wykonując pracę montera urządzeń chłodniczych wnioskodawca nie pracował stale w temperaturze poniżej 0°C, wykonując również prace przy remoncie chłodni składowych i przyzakładowych (dowód – zeznania świadka Z. D.– k. 42-44 akt sądowych, zeznania A. P.– k. 45-46 akt sądowych, zeznania wnioskodawcy z dnia 25 marca 2014 roku [00:02:11][00:21:06] i z dnia 2 września 2014 roku [00:07:46][00:23:57]).

Powyższy stan faktyczny jest w zasadzie niesporny i został oparty zarówno na podstawie wyżej podanych dokumentów, jak i na zeznaniach świadków, którzy pracowali razem z wnioskodawcą w spornym okresie, jak i zeznaniach wnioskodawcy.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 roku, Nr 15, poz. 1227 ze zmianami) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn;

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego, albo złożeniu wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt. 1.

Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku, Nr 8, poz. 43, ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4 – 15, oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, lub w świadectwie pracy, to w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się możliwość dowodzenia okoliczności szczególnego charakteru lub szczególnych warunków pracy wszelkimi znanymi prawni procesowemu dowodami (por. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 roku, II UZP 998/84, Lex Polonica nr 321128).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 roku, III UK 27/07, OSNP z 2008 roku, nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 roku, III UK 38/07, OSNP z 2008 roku, nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 roku, III UK 66/07, Lex nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/07, OSNP z 2009 roku, nr 5-6, poz. 75; z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152). Podobne stanowisko zajmuje również Sąd Apelacyjny we

Wrocławiu w wyroku z dnia 16 lutego 2012 roku (III AUa 1731/11, Lex nr 1129733) i w wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku (III AUa 1682/11, Lex nr 110471).

W orzecznictwie przyjmuje się również, iż nie jest dopuszczalne uwzględnienie do okresu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Wykonywanie takiej pracy nie uprawnia do uzyskania emerytury na podstawie art. 32 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2011 roku, II UK 2/11, Lex nr 989128).

Identyczny pogląd zawarty jest w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 2008 roku (II UK 306/07, OSNP 2009/21-22/290) jak i w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 18 września 2012 roku (III AUa 455/12, Lex nr 1220436).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepisy art. 6 k.c. znajdują zastosowanie w pełni w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, co oznacza, że ciężar udowodnienia, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca w spornym okresie pracował w warunkach szkodliwych, spoczywa na nim (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 roku, II UKN 297/00, OSNP 2002/23/577; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2001 roku, II UKN 566/00, Lex nr 1214940; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 lutego 2012 roku, III AUa 1734/11, Lex nr 1129735).

W orzecznictwie sądowym przyjęto również, iż o uprawnieniu do wcześniejszej emerytury decyduje spełnienie wszystkich warunków określonych w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie przekonanie pracownika, że praca była wykonywana w szczególnych warunkach lub warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2010 roku, II UK 140/10, Lex nr 786382). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku (I UK 393/10, Lex nr 950426) podniesiono, iż prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i renty dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 marca 2014 roku (III AUa 1109/13, Lex nr 1454534) podkreślono, iż „wykonywanie pracy w szczególnych warunkach, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku, oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach”. Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 26 marca 2014 roku (III AUa 1214/13, Lex nr 1454445) podnosząc, iż „w przypadku jednoczesnego wykonywania prac wymienionych w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), z niewymienionymi, nawet gdy stosunek tych prac jest nieproporcjonalnie wysoki na rzecz tych pierwszych, przekreśla to możliwość uznania za pracę w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, jako że nie była wykonywana stale, w pełnym wymiarze czasu pracy”.

Natomiast w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 roku (II UK 395/13, Lex nr 1455235) podkreślono, iż „przy ustalaniu okresów pracy w szczególnych warunkach, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nie jest dopuszczalne zaliczanie innych, równocześnie wykonywanych pracy w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika w stopniu powodującym wcześniejszą utratę zdolności do zatrudnienia, i nie zostały wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia”. Dalej Sąd Najwyższy podniósł w powyższym wyroku, iż w świetle cytowanego wyżej art. 32 ust. 4, ustawy o emeryturach i rentach, oraz § 1 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43), pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami lub prace charakteryzujące się znacznym wysiłkiem fizycznym, lecz jedynie takie, które zostały wymienione w § 4-15 tego rozporządzenia i wykazach stanowiących załącznik do niego.

Podzielając w całości cytowane orzeczenia Sądu Najwyższego, jak i cytowane orzeczenia Sądów Apelacyjnych, należy stwierdzić, iż taka wykładnia pozostaje w zgodzie z art. 32 ust. 2 i 4 ustawy emerytalnej w związku z § 2 ust. 1 rozporządzenia uznających za pracę w szczególnych warunkach wyłącznie zatrudnienie przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia, wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Oznacza to, że krótsze dobowo (nie w pełnym wymiarze obowiązującego czasu pracy na danym stanowisku) lub periodyczne (okresowe), a nie stałe świadczenia pracy w warunkach narażających na szybszą utratę zdolności zarobkowania wyklucza dopuszczalność uznania pracy za świadczoną w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Powyższy pogląd podzielił Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 24 maja 2014 roku (III AUa 26/13, Lex nr 1388949) podnosząc, iż „wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Dokonując oceny materiału dowodowego sprawy trzeba mieć na uwadze, że zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień lub wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych”.

W orzecznictwie przyjmuje się, iż sama treść świadectwa pracy nie przesądza jeszcze o uznaniu, iż wskazany w nim okres był okresem, w którym pracownik wykonywał prace w szczególnych warunkach (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 13 marca 2014 roku, III AUa 1267/12, Lex nr 1294845). Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 15 października 2013 roku (III AUa 33/13, Lex nr 1409118) podnosząc, iż „sądy nie są bowiem w żaden sposób związane oceną charakteru zatrudnienia pracownika, dokonaną przez pracodawcę, a świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych służy celom dowodowym i podlega takiej samej ocenie, jak każdy inny dowód”.

W niniejszej sprawie kwestią sporną jest to, czy wnioskodawca, w spornym okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w S., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie stanowiącym załącznik do cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Zebrany materiał dowodowy nie pozwala aby wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jedną z prac, o której mowa w wykazie do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Nie ulega wątpliwości, iż wnioskodawca, pracując jako monter urządzeń chłodniczych, w spornym okresie wykonywał naprawy i konserwację chłodni składowych i przyzakładowych o temperaturze wewnętrznej poniżej 0°C, a więc pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w cytowanym wyżej wykazie A, dział XIV, poz. 25, w związku z pracą o której mowa w dziale X, poz. 7, ale praca ta była jedną z wielu prac jakie wykonywał w czasie zatrudnienia w spornym okresie. Oprócz tej pracy wnioskodawca wykonywał prace remontowe oraz konserwacje różnego rodzaju urządzeń chłodniczych, które znajdowały się w sklepach, restauracjach i innym obiektach, a tego rodzaju praca nie jest wymieniona w cytowanym wyżej wykazie do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku, a więc nie jest

pracą w szczególnych warunkach. To, że syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) w S. wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie, nie jest wiążące dla Sądu, tym bardziej, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, aby wnioskodawca w tym spornym okresie stale, w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A do cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku.

Tak więc brak wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie pracy w szczególnych warunkach, o której mowa w cytowanym wyżej wykazie A, powoduje, iż okresu pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) w S., nie można zaliczyć jako pracy w szczególnych warunkach.

Tak więc, skoro wnioskodawca nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w szczególnych warunkach do dnia 1 stycznia 1999 roku, zgodnie z art. 6 k.c. ponosi on ujemne skutki prawne z tego faktu.

Nieudowadniając 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca nie udowodnił więc jednej z podstawowych przesłanek do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, a więc zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiadała prawu, a odwołanie wnioskodawcy, jako niezasadne, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu, co znalazło odzwierciedlenie w wyroku.